№ 8. WILNO, 1 SIERPNIA 1933 R. ROK IV.

WILEŃSKI PRZEGLĄD PRAWNICZY

MIESIĘCZNIK

REDAKCJA i ADMINISTRACJA: Wilno, ul. Ad. Mickiewicza 49 m. 2.
Konto czekowe P. K. O. № 81.610.
Prenumerata roczna 10 zł., półroczna 5 zł., kwartalna 3 zł.
Cena numeru pojedyńczego 1 zł.

GIERC CZARNY.

Luźne uwagi do K. P. C.

I. Czy prawo ubogich może być cofnięte przy wydaniu wyroku z powodu oczywistej bezzasadności powództwa lub obrony?

Zagadnienie powyższe poruszył Pan Feliks Zadrowski w odpowiedzi na pytanie „czy prawo ubogich możebyć cofnięte z powodu wyszłej na jaw w toku procesu oczywistej jego bezsadności", zamieszczonej w Nr. 2. „Nowego Procesu Cywilnego". Na postawione pytanie daje Szanowny Autor odpowiedź twierdzącą, przyczem czyni następującą uwagę: „w praktyce cofnięcie prawa ubogich w tym przypadku będzie prawdopodobnie następowało przy sposobności wydania wyroku co do istoty sporu", uwagę naszem zdaniem bardzo trafną, albowiem ujawnienie bezzasadności powinno pociągnąć za sobą wydanie wyroku; natomiast samo rozwiązanie omawianego zagadnienia budzi pewne wątpliwości i wydaje się nam krzywdzącem stronę, której prawo ubogich przyznane zostało. Nie znajdujemy dla powyższego rozstrzygnięcia wyraźnego oparcia w przepisach KPC.

Szanowny Autor wychodzi z założenia, że skoro „Kodeks postępowania cywilnego za warunek wstępny przyznania obronie prawa ubogich przyjmuje ustalenie przez sąd, że sprawa nie jest oczywiście bezzasadna (art. 114 § 2)", to „te same względy, dla których kodeks post. cyw. odmawia prawa ubogich w razie oczywistej bezzasadności powództwa lub obrony, istnieją, gdy chodzi o cofnięcie prawa ubogich z chwilą wyjścia na jaw takiej bezzasadności w toku procesu" Zgodnie zaś z art. 119 § 1 KPC. prawo ubogich „może być cofnięte, skoro się okaże, że okoliczności, na których podstawie je przyznano, bądź nie istniały wcale, bądź przestały już istnieć".

Naszem zdaniem pod „okolicznościami", powyższemi ustawa rozumie wyłącznie okoliczności, dające stronie podstawę domagać się przyznania prawa ubogich t. j. stan „zupełnego

ubóstwa" (art. 112 KPC.); wskazuje na to literalne brzmienie art. 119 § 1: „bądź nie istniały wcale, bądź *przestały już istnieć"*; ostatnie wyrazy w żadnym wypadku nie mogą odnosić się do *zasadności* powództwa lub obrony; słuszność takiej interpretacji potwierdza, naszem zdaniem, również brzmienie § 2 tegoż artykułu: „stronę, która prawo ubogich uzyskała na podstawie podania świadomie *nieprawdziwych okoliczności,* sąd skaże na grzywnę", co znowuż odnosić się może chyba tylko do stanu materjalnego strony, a nie do zasadności jej powództwa lub obrony. Jeszcze wyraźniej, naszem zdaniem, określa ustawodawca, co rozumie pod „okolicznościami, na podstawie których" stronie przyznano prawo ubogich w ustępie drugim § 1 art. 119: „w obu przypadkach strona obowiązana jest uiścić wszystkie opłaty przepisane; jednak w drugim przypadku sąd może włożyć na stronę obowiązek częściowej tylko zapłaty, *stosownie do zmiany, zaszłej w jej stosunkach majątkowych"*.

Sądzimy, iż pod *„oczywistą* bezzasadnością" ustawa nie rozumie takiej, która dopiero po przeprowadzeniu procesu na jaw wychodzi. Utwierdza nas w tem mniemaniu również stanowisko, zajęte w tej kwestji przez Sąd Najwyższy. Treść przepisu art. 114 § 2 UPC. jest bardzo bliska do treści art. 47 przepis. tymczas. o koszt. sąd. z dnia 18.VII.1917 r., który powiada, iż „sąd może odmówić prawa ubogich, jeżeli żądanie, stanowiące przedmiot sprawy, dla której prawo ma być przyznane, będzie jawnie bezzasadne". Sąd Najwyższy wypowiedział się w kwestji interpretacji tego artykułu w tym sensie, iż bezzasadność żądania nie jest jawna, jeżeli dla stwierdzenia jej zachodzi potrzeba szczegółowego badania zasad prawnych powództwa i okoliczności faktycznych sporu" (Zb. Orz. S. N. r. 23 Nr. 182); „jawną bezzasadność" należy odróżnić od bezzasadności, która musi być udowodniona; jawna bezzasadność winna wypływać z istoty żądań powodowych lub z bezwzględnych braków formalnych i musi być o tyle oczywistą, że daje się stwierdzić na zasadzie aksjomatów prawnych; jawnie bezzasadnem jest powództwo, które zawiera wyraźne wewnętrzne sprzeczności, jest nielogiczne, pozbawione rozumnego celu, lub wręcz przez prawo zakazane, albo nie odpowiada kardynalnym warunkom procesu, np. powództwo o spadek po osobie żyjącej, zgłoszenie rozszczenia o rzecz, wyjętą z obiegu, wytoczenie powództwa przez nieletniego nieusamowolnionego osobiście, niewskazanie przedmiotu powództwa albo osoby pozwanego i t. p." (Zb. Orz. S. N. ibid.).

Naszem zdaniem, ustawa odróżnia *odmowę* przyznanania prawa ubogich z powodu, wskazanego w art. 114 § 2 t. j. oczywistej bezzasadności od *cofnięcia* tego prawa, przewidzianego w art. 119 § 1 z powodu braku danych, wymaganych przez art. 112 t. j. zupełnego ubóstwa strony. Nie można przypadki te traktować jednakowo nie tylko dla tego, że pod-

stawy, na których sąd opiera swoje postanowienie, są w tych przypadkach różne, jak staraliśmy dowieść wyżej; również skutki postanowienia sądu są różne w każdym z tych przypadków. W pierwszym przypadku odmowy prawa ubogich dla strony, która ubiegała się o to, z postanowienia sądu nie wypływają żadne specjalnie niekorzystne skutki, pozostaje jej do wyboru: albo prowadzić sprawę mimo odmowy sądu ryzykując koszta. albo odstąpić od prowadzenia procesu; natomiast w drugim przypadku ustawa łączy z cofnięciem prawa ubogich i to w sposób kategoryczny niekorzystne dla strony skutki: zapłacenie kosztów całkiem lub w części, stosownie do zaszłej zmiany, co należy uważać za słuszne, skoro podstawy do zwolnienia od opłat przestały istnieć, lub wcale nie istniały.

Przy interpretacji Autora odpowiedzi w „Now. Pr. Cyw." strona miałaby być narażona na swego rodzaju karę: uiścić wszystkie opłaty (ewentualnie także honorarjum ustanowionego dla niej adwokata, co byłoby naszem zdaniem całkiem logiczne) mimo, że jest zupełnie uboga i zaświadczenie odpowiedniej władzy o tem oraz inne przedstawione dowody w zupełności odpowiadają rzeczywistości i mimo, że nie tylko sama strona uważała subjektywnie sprawę swoją za słuszną i zasadną lecz i sąd sam nie mógł bez bliższego rozstrzygnięcia sprawy dopatrzyć się oczywistej bezzasadności powództwa lub obrony. Nie może strona lepiej od sądu orjentować się w sprawie, a przytem nie uprzedzono jej, ani dano możności nad tą stroną sprawy zastanowić się. Jak te niekorzystne konsekwencje pogodzić z piękną zasadą, iż „równa ochrona prawa wszystkich obywateli nakazuje zwolnienie strony ubogiej od kosztów procesu", o której wspomina Szanowny Autor?.

Nie można nie zgodzić sią z Autorem co do tego, iż z chwilą wyjścia na jaw w toku procesu oczywistej bezzasadności powództwa lub obrony utrzymanie prawa ubogich dawało by możność stronie ubogiej dalszego prowadzenia bezcelowego procesu, co nie jest bynąjmniej zadaniem istytucji prawa ubogich. W tej kwestji zauważyć możemy, że skutki przegrania procesu są dla strony, korzystającej z prawa ubogich, również pod tym względem niekorzystne, że ma ona zwrócić przeciwnikowi koszta procesu pomimo korzystania z prawa ubogich (art. 120 KPC.). co należy uznać za dostateczną pobudkę do ostrożności; zaś co do możności dalszego prowadzenia bezcelowego procesu byłoby, naszem zdaniem, pożądane de lege ferenda uzupełnienie treści art. 119 w tym sensie, aby sąd przy wydaniu wyroku lub w toku procesu miał prawo cofnąć prawo ubogich z powodu wyszłej na jaw zupełnej bezzasadności stanowiska strony, lecz bez ujemnych skutków t. j. obowiązku uiszczenia przez stronę wszelkich opłat za stadjum procesowe już przebyte.

Orzecznictwo cywilne.

Prawo wszczęcia sporu o uznanie testamentu za nieważny przysługuje jedynie osobie, w której interesy testament bezpośrednio godzi, to jest prawnemu sukcesorowi.

W razie zejścia sukcesora uprawnionego do wszczęcia sporu o ważność testamentu, prawo to przysługuje jego następcom.

(Orzeczenie Izby I Sądu Najwyższego z dnia 7 marca 1933 r. w sprawie Nr. I. C. 1396/32).

Z uzasadnienia:

W skardze powodowej, wniesionej przed Sąd Okręgowy w Wilnie J. i W. Ł. oraz opiekun nad nieletniemi H. i M. Ł., domagali się unieważnienia testamentu prywatnego ich brata i stryja, M. Ł., zmarłego 20.IV.1926 r., którego mocą cały majątek swój testator zapisał na rzecz swej żony, pozwanej, oraz prosili o zatwierdzenie ich w sprawach spadkowych do pozostałego po zmarłym majątku, składającego się z gruntu, obszaru około 25 dzies. z przynależnościami, jako podstawę roszczeń swych powodowie wysunęli rodowy charakter testowanego majątku.

Sąd Okręgowy powództwo uwzględnił, Sąd zaś Apelacyjny w Wilnie powodów z ich roszczeniem oddalił z tej zasady, iż po śmierci spadkodawcy, jako spadkobierca w prostej linji, pozostał jego nieletni syn Mikołaj, który zmarł w niespełna rok po śmierci ojca; zdaniem Sądu, powodowie, jako spadkobiercy w linjach bocznych, nie mieli prawa występować o unieważnienie testamentn i przyznanie im praw spadkowych, pomijając sukcesora w linji prostej, lub jego następców, gdyż prawo domagania się unieważnienia testamentu przysługuje jedynie spadkobiercom ustawowym i przechodzi w razie śmierci ich sukcesyjnie do ich prawnych następców, kwestja objęcia przez zmarłego sukcesora spadku jest w przypadku obojętna, ubocznie jednak Sąd ustalił, iż spadek po ojcu przez małoletniego Mikołaja został objęty za pośrednictwem jego matki, opiekunki naturalnej;

prawo wszczęcia sporu o uznanie testamentu za nieważny przysługuje jedynie osobie, w której interesy testament bezpośrednio godzi, to jest prawnemu sukcesorowi, w tym wypadku decyduje kwestja uprawnienia sukcesora, jako możliwego następcy praw spadkodawcy, nie zaś urzeczywistnienie przez niego prawa spadkowego, które z natury rzeczy w większości wypadków przy istnieniu testamentowych spadkobierców bywa niemożliwe; konsekwentnie rozumując, należy przyjść do wniosku, iż w razie zejścia sukcesora uprawnionego do wszczęcia sporu o ważność testamentu, prawo to przysługuje jego następcom, gdyż do nich przychodzi uprawnienie jego, na art. 1254 t. X.

cz. I zw. pr. oparte; zgodnie z powyższym skoro po śmierci testatora ustawowe prawo do spadku przeszło na jego syna, tylko ten ostatni, a po jego śmierci jego spadkobiercy, władni byli ważność testamentu kwestjonować, wobec zaś tego, iż powodowie ze skargą swoją wystąpili w charakterze sukcesorów bezpośrednio testatora, słusznie Sąd uznał, iż oparte na tej podstawie powództwo dla braku legitymacji czynnej powodów, uwzględnieniu nie ulega.

Dla przerachowania kary wadjalnej miarodajna jest wyłącznie data zawarcia umowy, którą kara ta została ustanowiona.

(Orzeczenie Izby I Sądu Najwyższego z dnia 7 kwietnia 1933 r. w sprawie Nr. I. C. 1049/32).

Z u z a s a d n i e n i a:

Prokuratorja Generalna w imieniu Skarbu Państwa wystąpiła przeciwko W. z powództwem o 7.293 zł. 9 gr. tytułem kary wadjalnej, przewidzianej w zawartej przez strony w dniu 3 września 1922 r. umowie na wypadek niewykonania przez pozwanego w terminie 15 listopada 1922 r. względnie 1 czerwca 1923 r. przyjętego na siebie obowiązku ścięcia w lasach państwowych i spławienia do Kobrynia 3000 m³ drzewa budulcowego; obliczając pomienioną karę wadjalną, ustaloną w umowie w wysokości 5.000 mar. p. od jednego niedostarczonego metra sześc. na sumę 14.586.200 mar. p. Prokuratorja Generalna domagała się zasądzenia tej sumy w przerachowaniu na 60%;

Sąd Okręgowy powództwo w całości uwzględnił, lecz Sąd Apelacyjny zmniejszył zasądzoną sumę do 695 zł., uznając, że do przerachowania poszukiwanej przez Prokuratorję Generalną sumy należy zastosować stawkę z czerwca 1923 r., gdyż z niektórych postanowień umowy z dnia 3 września 1922 r. wynika, iż strony już przy zawarciu jej liczyły się ze spadkiem waluty i ustalając karę wadjalną w wysokości 5.000 marek od metra sześc., miały na myśli tę wartość marki, którą będzie ona miała w momencie powstania obowiązku płacenia kary wadjalnej, to jest w dniu 1-ego czerwca 1923 roku;

Prokuratorja Generalna słusznie zarzuca, iż wyrok Sądu Apelacyjnego jest niezgodny z prawem, gdyż z mocy ust. 1 § 2 rozp. wolor. dla zastosowania odpowiedniej stawki skali § 2 miarodajny jest (z wyjątkami, nie mającemi zastosowania w danym przypadku) czas powstania tytułu, uzasadniającego należność pieniężną, ponieważ zaś datą powstania tytułu, uzasadniającego pretensję o zapłatę kary wadjalnej, jest data zawarcia umowy, którą ta kara została ustanowiona, nie mógł Sąd Apelacyjny bez obrazy powyższego przepisu zastosować

do przerachowania poszukiwanej przez Prokuratorję sumy stawki z daty płatności kary wadjalnej; co zaś do powołanej przez Sąd Apelacyjny okoliczności, iż strony przy ustanawianiu wysokości kary wadjalnej przewidywały spadek wartości marki polskiej w okresie do dnia płatności kary, to okoliczność ta powinna była, zgodnie z ust. 2 § 28 rozp. walor. mieć wpływ na określenie miary przerachowania, którą Sąd władny był oznaczyć w granicach, ustalonych w ust. 1 i 2 § 4 rozp. walor., nie mogła jednak usprawiedliwić odstąpienia od podstawowych norm waloryzacji, wyrażonych w ust. 1 § 3 rozp. walor.

Strona powołująca się w procesie na wyrok Sądu, jako na powagę rzeczy osądzonej, winna złożyć dowód prawomocności tego wyroku.

(Orzeczenie Izby I Sądu Najwyższego z dnia 4 kwietnia 1933 r. w sprawie Nr. I. C. 1051/32).

Z uzasadnienia:

Zgodnie z art. 893 u. p. c. strony oraz sąd obowiązuje tylko wyrok prawomocny, zgodnie zaś z art. 892 ust. 1 u. p. c. wyrok pierwszej instancji staje się prawomocnym wówczas, gdy strony w terminie właściwym nie złożyły apelacji;

wobec tego skarżący, powołując się na wyrok Sądu Gminnego z dn. 28.II.1914 r. jako na powagę rzeczy osądzonej, pozbawiający powoda dochodzenia w przypadku przedmiotu sporu, winien był w myśl art. 366 u. p. c. złożyć dowód, iż rzeczony wyrok nie został w swoim czasie przez powoda zaskarżony, a wobec tego jest prawomocny; a ponieważ, jak z osnowy zaskarżonego wyroku wynika, skarżący dowodu takiego nie złożył i obecnie w skardze kasacyjnej na złożenie jego nie powołuje się, przesłanka Sądu Apelacyjnego, iż powód dostatecznie udowodnił zaskarżenie przez niego wyżej powołanego wyroku, nie posiada w tych warunkach istotnego znaczenia; obojętną jest zatem okoliczność, iż Sąd Apelacyjny, przekładając na powoda ciężar w tym względzie dowodu, zobowiązał jego do złożenia dowodu, iż wyrok Sądu Gminnego został przez niego zaskarżony.

Wpis kasacyjny zwrotowi nie ulega, kaucję kasacyjną zwraca Sąd Apelacyjny.

Z sentencji wyroku Sądu Najwyższego.

Sąd Najwyższy... zgodnie z podaniem rzecznika Magistratu m. Wilna i na mocy art. 4 u. p. c. skargę kasacyjną bez roz-

poznania pozostawia, żądanie zwrotu połowę wpisu kasacyjnego na mocy art. 14 i 18 przep. tymcz. o koszt. sąd. oddala, wydanie zaś zarządzenia co do zwrotu skarżącemu kaucji kasacyjnej Sądowi Apelacyjnemu w Wilnie przekazuje.

Orzecznictwo karne.

Tezy z orzeczeń Izby II Sądu Najwyższego.

Art. 14 k. k.

Przestępstwo może być dokonane nietylko przez osobiste działanie sprawcy, lecz i przez działanie osób trzecich, wykonujących wolę sprawcy w postaci narzędzia.

(Z dn. 20.IV.1933 r. w spr. 2 K. 163/33).

Art. 20 § 2 k. k.

Usprawiedliwiona nieświadomość bezprawości czynu stanowi okoliczność, nie wykluczającą przestępności czynu, a mogąca jedynie służyć za podstawę do nadzwyczajnego złagodzenia kary.

Sąd wyrokujący nie jest obowiązany do ustalenia, że oskarżony nie działał w błędzie co do prawa, który to błąd na kwestję odpowiedzialności jego nie mógł mieć wpływu, będąc najzupełniej obojętny z punktu widzenia poczytania zarzuconego mu czynu.

(Z dn. 24.III.1933 r. w spr. 1 K. 94/33.)

Art. 26 k. k.

Podżeganie jest zawsze przestępstwem umyślnem w rozumieniu § 1 art. 14 k.k., z czego wynika, że podżegacz musi być świadom tego, że czyn, do którego nakłania, jest przestępstwem, a przynajmniej godzić się na to, że czyn ten przestępstwem być może, przyczem świadomość ta musi obejmować wszystkie przedmiotowe znamiona przestępstwa, do którego podżegacz nakłania.

Z punktu widzenia przestępności podżegania obojętnem jest nietylko to, czy osoba nakłoniona popełniła lub usiłowała popełnić przestępstwo (art. 26 k. k.), ale również to nawet, czy osoba ta istotnie zamiar przestępny pod wpływem namowy powzięła; podżeganie pozostaje przestępstwem nawet wówczas, gdy w osobie namawianej, mimo namowy, wola popełnienia przestępstwa wcale nie powstała.

Podżeganiem w rozumieniu art. 26 k. k. jest działanie, zmierzające do wywołania w innej osobie woli spełnienia czynu przestępnego, do którego sprawca podżega; każde takie działanie, obojętne, jakiemi wyrażone środkami (prośbą, groźbą, obietnicą i t. p.), jest karalne bez względu na to, czy odniosło zamierzony skutek.

(Z dn. 5.V.1933 r. w spr. 4 K. 209/33).

Art. 28 i 29 k. k.

Podżegacz ponosi odpowiedzialność zależnie od ilości wywołanych podżeganiem skutków przestępnych (o ile nie wchodzi w grę usiłowanie) nie zaś w stosunku do ilości osób, które przestępstwa dokonały, skoro dopiero powstanie skutku przestępnego roztrzyga o odpowiedzialności podżegacza za przestępstwo dokonane.

(Z dn. 20.IV.1933 r. w spr. 3 K. 178/33.)

Art. 140 i 47 k. k.

Kodeks karny z 1932 r. w systemie kar dodatkowych nie przewiduje kary w postaci orzeczenia o trwałej niezdolności do zeznawania pod przysięgą, a nadto ze skazaniem z art. 140 k.k. łączy jedynie fakultatywnie możność orzeczenia utraty obywatelskich praw honorowych pod warunkami przewidzianemi w § 2 ust. 47 k. k.

(Z dn. 5.V.1933 r. w spr. 4 K. 232/33).

Art. 154 k. k.

Działanie jest „publiczne", gdy, niezależnie od tego, czy podjęte w miejscu publicznem lub niepublicznem, jest dostrzegalne dla nieokreślonej liczby osób, przyczem obojętne jest, że osoby te przypadkowo są indywidualnie znane sprawcy.

Istota przestępstwa z § 2 art. 154 k. k. polega na usiłowaniu wywołania w psychice słuchaczy przychylnych dla przestępstwa tendencyj, nie jest zatem konieczne stwierdzenie nawoływania expressis verbis do popełnienia konkretnego czynu przestępnego.

(Z dn. 20.IV.1933 r. w spr. 1 K. 176/33).

Art. 194 k. k.

Art. 194 k. k. zawiera dwie dyspozycje: zarówno wypełnienie cudzego blankietu wbrew woli podpisanego na jego szkodę, jak i użycie takiego blankietu:, „wolą" jest rzeczywista wolą podpisanego, jaką wyraził przy zawieraniu umowy.

(Z dn. 16.IV.1933 r. w spr. 2 K. 151/33).

Art. 236 i 237 k. k.

Wybicie zębów jest uszkodzeniem ciała w rozumieniu art. 236, 237 k. k., zęby bowiem stanowią organ ciała, a przez wybicie organ ten doznaje mniej lub bardziej trwałego uszczerbku.

(Z dn. 28.IV.1933 r. w spr. 4 K. 199/33).

Art. 239 k. k.

Przepis art. 239 k. k. ma za przedmiot swój ochronę nietykalności ciała innej osoby; przepis ten odnosi się do wypadków, które dadzą się ująć, jako zniewaga czynna, natomiast nie dotyczy on wypadków zachodzącego uszkodze-

nia ciała lub rozstroju zdrowia, wówczas bowiem wchodzą w zastosowanie przepisy art. 235—237 k. k.

(Z dn. 28.IV.1933 r. w spr. 4 K. 199/33).

Art. 241 k. k.

1. Gruba żelazna rura należy do „niebezpiecznych narzędzi" w rozumieniu art. 241 k. k.

2. Bójkę stanowi zwada więcej niż dwu osób, połączona z naruszeniem nietykalności cielesnej uczestników.

(Z dn. 7.IV. 1933 r. w spr. 1 K. 174/33).

Art. 251 k. k.

1. W myśl art. 251 k .k. środkiem zmuszenia (przymusu) może być zarówno przemoc bezpośrednia (przeciwko osobie pokrzywdzonego lub osobom trzecim, jako jego przedstawicielom), jak i przemoc, skierowana wprawdzie przeciwko rzeczom pokrzywdzonego, lecz w celu zniewolenia go, o ile choćby pośrednio oddziaływała na jego osobę.

2. Narówni z dokonanem zmuszeniem karze art. 251 k.k. ulega działanie w celu zmuszenia pokrzywdzonego do działania, zaniechania lub znoszenia niezgodnego z jego wolą; natomiast nie jest konieczne, by pokrzywdzony przymusowi nie mógł się oprzeć.

(Z dn. 24.IV.1933 r. w spr. 2 K. 192/33).

Art. 262 k. k.

Możność prawnego dysponowania przez wystawienie odpowiedniego zlecenia nie jest równoznaczna z faktycznem dzierżeniem pewnego przedmiotu materjalnego.

(Z dn. 25.IV.1933 r. w spr. 4 K. 195/33).

Art. 264 k. k.

Treść oszukańczych zabiegów w rozumieniu art. 264 k.k. muszą stanowić okoliczności rzeczywiste przeszłe lub obecne, dotyczące konkretnych faktów, nie mogą natomiast stanowić ich kłamliwie zapewnienia czy obietnice co do okoliczności, mających dopiero nastąpić w przyszłości, ani świadomie kłamliwe sądy czy opinje co do okoliczności lub przedmiotów i ich właściwości, nie będace jednak kłamliwem przeinaczeniem faktów.

(Z dn. 31.III.1933 r. w spr. 2 K. 132/33),

Art. 270 k. k. z r. 1932.

1. Zwierzyna łowna, przebywająca bądź czasowo, bądź stale na pewnym terenie łowieckim, dopóki nie została przez uprawnionego do wykonywania na tym terenie prawa polowania zawłaszczona, nie wchodzi jeszcze bezpośrednio w skład jego mienia.

2. Osoba dokonywująca bezprawnego przywłaszczenia zwierzyny niezawłaszczonej dopuszcza się jedynie naruszenie cudzego prawa majątkowego (prawa polowania) nie zaś zaboru cudzego mienia.

(Z dn. 6.IV.1933 r. w spr. 3 K. 138/33).

Art. 10 i 360 k. p. k.

1. Nietylko treść przepisu prawnego, ale i jego cel jest granicą swobodnego uznania sędziowskiego. Kontroli kasacyjnej ulega zatem kwestja, czy sposób powzięcia przekonania sędziowskiego, poza ogólnemi wymogami logiki, zgodny był z podstawowym celem procesowego prawa karnego — osiągnięciem prawdy materjalnej.

2. W świetle powyższego kryterjum kontroli kasacyjnej ulega, czy dana okoliczność posiada znaczenie „dowodu", bądź „dowodu przeciwnego", a tem samem, czy może, lub nie może być pominięta przez sąd wyrokujący.

(Z dn. 20.III.1933 r. w spr. 1 K. 110/33).

Art. 360 i 379 k. p. k.

Przyjęcie na niekorzyść oskarżonego braku dowodu stanowi obrazę art. 360 i 379 k. p. k.

(Z dn. 19.V.1933 r. w spr. 2 K. 291/33).

Art. 370 i 371 w związku z art. 379 k. p. k.

Orzeczenie sądu karnego w przedmiocie powództwa cywilnego jest składową częścią wyroku i wymaga uzasadnienia na zasadach art. 379 k. p. k,

(Z dn. 7.IV.1933 r. w spr. 2 K. 159/33).

Art. 493 k. p. k.

Dowód należy w myśl art. 493 k. p. k. dopuścić, jeżeli strona uprawdopodobni, że dowód nie był jej poprzednio znany.

(Z dn. 7.IV.1933 r. w spr. 1 K. 174/33).

§ 1 art. 8 w związku z art. 6 i 7 rozp. Prez. Rzplitej z dn. 16 II 28 r. poz 160

Werbowanie osób do zbierania dla obcego wywiadu wiadomości, dotyczących obrony Państwa Polskiego, stanowi przestępstwo, przewidziane w art. 7 w związku z § 2 art. 6 rozp. Prez. Rzplitej z 16 II 1928 r. poz. 160, a przeto przekroczenia granicy w zamiarze popełnienia tego przestępstwa podpada pod przepis § 1 art. 8 tegoż rozporządzenia.

(Z dn. 26.V.1933 r. w spr. 2 K. 328/33).

Art. 3 L. 6 pr. o ustr. adw. z 7. X. 1932 (D. U. p. 733/32), art. 89 k. p. k.

Art. 89 k. p. k. nie został zmieniony prawem o ustroju

adwokatury z 7 X 1932 (D. U. p. 733/32), gdyż art. 3 L. 6 postanawia, że do samorządu należy wyznaczenie z urzędu obrońców, o ile przepisy postępowania nie stanowią inaczej, wobec czego obrońcę z urzędu wyznacza Prezes Sądu a nie Rada Adwokacka.

(Z dn. 12.V.1933 r. w spr. 4 K. 253/33).

Lit. „e“ § 1 art. 6 rozp. Prez. Rzplitej z 21 X 1932 r. o amnestji poz. 782.

Przepis lit. „e“ § 1 art. 6 rozp. Prez. Rzplitej z dn. 21.X.1932 r. o amnestji wliczył do przestępstw, wyłączonych od amnestji, przestępstwa funkcjonarjuszów urzędów samorządowych, popełnione na szkodę tych instytucyj, i tem właśnie różni się od przepisu lit. „i“ art. 9 ustawy amnestyjnej z 1928 r.

(Z dn. 4.V.1933 r. w spr. 2 K. 205/33).

Art. 39 ust. z dn. 1 lipca 1926 r. o opłatach stemplowych (Dz. Ust. Nr. 98 poz. 570/26).

Dla ustalenia faktu ofiarowywania na sprzedaż znaczków stemplowych wystarcza samo przechowywanie ich w sklepie, przeznaczonym do ich sprzedaży.

(Z dn.11.V. 1933 r. w spr. 2 K. 234/33).

Zjazd Prawników Państw Słowiańskich.

W Bratislawie (Czechosłowacja) w dniach 8—10 września odbędzie się Pierwszy Zjazd Prawników Państw Słowiańskich. Zjazd ten ma na celu zapoczątkowanie stałej kooperacji Państw Słowiańskich w dziedzinie unifikacji niektórych działów ustawodawstw. Ze względu na doniosłość tego zjazdu pożądanym jest jak największy udział prawnikow polskich. Nasze Kresy, pomimo panującego kryzysu, powinne też być tam reprezentowane. W najbliższych dniach zostaną wyjaśnione szczegóły dotyczące materjalnej strony uczestnictwa w tym zjeździe t. j. kwestja paszportów, przejazdu koleją i t. d. Wszelkich informacyj w tym względzie udziela P. Leon Sumorok — Wilno, Mickiewicza 22 m. 10.

Obecnie możemy już podać następujące szczegóły: Wpisowe wynosi 15 złotych i połowa od każdego członka rodziny uczestnika zjazdu, pieniądze te można przesyłać na konto P. K. O. Nr. 19799 Stałej Delegacji Zrzeszeń i Instytucyj Prawniczych R. P. w Warszawie. Koszta pobytu w Bratislawie wynoszą — w internacie pokój 5 koron od osoby, utrzymanie po 10 koron od osoby; w hotelu Carlton — pokój 20 koron, obiad 6,50 koron, śniadanie 3 korony; kolacja 6 koron. (Korona Czeska wynosi koło 30 gr.). Po zjeździe projektowane są wycieczki do Pragi, Brna, Tatr i Wiednia, gdzie w tym czasie będą miały

miejsce uroczystości 250 letniego jubileuszu zwycięstwa króla Jana Sobieskiego, wobec których najprawdopodobniej polscy uczestnicy zjazdu będą mogli korzystać z daleko idących ulg paszportowych, co może w znacznej mierze powiększyć ilość naszych kolegów, którzy zechcą przyjąć udział w zjeździe i w wiedeńskich uroczystościach, bowiem Bratislawa odległa jest od Wiednia zaledwie o godzinę jazdy koleją.

OBWIESZCZENIA.

Pisarz Hipoteczny przy Sądzie Okręgowym w Wilnie obwieszcza, że niżej wyszczególnione nieruchomości wywołane zostały do pierwiastkowej regulacji:

na dzień 16 listopada 1933 roku.

1. Nieruchomość w mieście Wilnie przy ulicy Lwowskiej pod Nr. 23/16, o powierzchni 315 sążni kw., otrzymana w spadku od Tekli Kęstowiczowej przez Władysławę Aramowiczową. Nr. Hip. 15558.
2. Nieruchomość w Wilnie przy ulicy Szkaplernej pod Nr. 16 o powierzchni ogółem 2249,90 mtr. kw. przysądzona Adeli Daszkiewiczowej od Stanisława Kołodziejczyka. Nr. Hip. 15560.
3. Nieruchomość w Wilnie przy ulicy Antokolskiej pod Nr. 44. o powierzchni 1321,9 sążni kw. nabyta z licytacji przez Stanisława Paszkiewicza. Nr. Hip. 15562.
4. Parcele Nr. Nr. 2 i 5 z kol. Nr. 110 o powierzchni 4 ha 4541 mtr. kw. w m-ku Rudominie gm. Rudomińskiej, pow. Wileńsko-Trockim, nabyte od Józefa Kozłowskiego przez Jankiela Kantorowicza. Nr. Hip. 15563.
5. Parcele Nr. Nr. 3 i 4 z kol. Nr. 110, o powierzchni 4 ha 4464 mtr. kw. w m-ku Rudomino gm. Rudomińskiej pow. Wileńsko-Trockim, nabyte od Józefa Kozłowskiego przez Abrama Benskiego. Nr. Hip. 15564.
6. Nieruchomość ziemska pod nazwą „Obręb Górański" w gm. Mickuńskiej pow. Wileńsko-Trockim, o powierzchni 158,1263 ha należąca do Skarbu Państwa Nr. Hip. 15565.
7. Nieruchomość ziemska pod nazwą „Stara Buda" z Oddz. 8 Obrębu Rykońskiego w Gminie Trockiej pow. Wileńsko-Trockim, o powierzchni 1,1032 ha, należąca do Skarbu Państwa. Nr. Hip. 15566.
8. Nieruchomość ziemska pod nazwą „Kwartał Nr. 33 Pustosz „Granica" Nadleśnictwo Wileńskie w gm. Rzeszańskiej pow. Wileńsko-Trockim, o powierzchni 15.2100 ha, należąca do Skarbu Państwa. Nr. Hip. 15567.

W oznaczonym terminie osoby interesowane winne zgłosić swoje prawa do tych nieruchomości w Kancelarji Wydziału Hipotecznego gmach Sądów przy ul. Mickiewicza pod Nr. 36, pod skutkami prekluzji, przewidzianemi w art. 151 ust. hip. z roku 1919.

Wilno, dnia 22 lipca 1933 roku.

Pisarz Hipoteczny
przy Sądzie Okręgowym w Wilnie.
(—) L. Sumorok.

Pisarz Hipoteczny przy Sądzie Okręgowym w Wilnie obwieszcza, że niżej wyszczególnione nieruchomości wywołane zostały do pierwiastkowego zaprowadzenia hipoteki:

Na dzień 14 listopada 1933 roku.

1. Osada nadziałowa we wsi Zaozierje pod Nr. 1444 gruntowym w gm.

Hruzdowskiej pow. Postawskim, powierzchni 13,8 ha. nabyta przez Michała Wusowicza od Mikołaja Litwinowicza. Nr. Hip. 7091/B.
2. Osada nadziałowa w zaścianku Dębina w gm. Wiszniewskiej pow. Święciańskim, powierzchni 5½ dzies. nabyta przez Józefa Lewickiego od Ignacego Konona. Nr. Hip. 7093/B.
3. Nieruchomość w mieście Głębokiem przy ul. Krakowskiej pod Nr. 2, powierzchni 3730 mtr. kw. nabyta przez Łucję Łapicką od Stanisława Karuzo. Nr. Hip. 7132/B.
4. Osada nadziałowa we wsi Degesie w gm. Solskiej pow. Oszmiańskim, powierzchni 4,75 ha, nabyta przez Jana Nejranowskiego od Tomasza Staszkiewicza. Nr. Hip. 7139/B.
5. Osada nadziałowa w 14 sznurach we wsi Uzdryhołowicze w gm. Krzywickiej pow. Wilejskim, powierzchni 9 dzies. 1164 sąż. kw. należąca do Józefa Świto i Józefa Faryno. Nr. Hip. 7140/B.
6. Grunty w gm. Gródeckiej pow. Mołodeczańskim, powierzchni 24 ha, 8270 mtr. kw. należące do Rzymsko-Katolickiego Parafjalnego Kościoła w Gródku. Nr. Hip. 7161/B.
7. Nieruchomość pod nazwą „Pododdział B Oddziału 64-go obrębu Krewskiego Nadleśnictwa Smorgońskiego", w gm. Bienickiej, pow. Mołodeckim, powierzchni 1.3490 ha, należąca do Skarbu Państwa Polskiego. Nr. Hip. 7162/B.
8. Nieruchomość pod nazwą „Oddział 17 obrębu Kiemieliskiego Nadleśnictwa Podbrodzkiego" w gm. Kiemieliskiej pow. Święciańskim, powierzchni 33,8755 ha, należąca do Skarbu Państwa Polskiego. Nr. Hip. 7163/B.
9. Nieruchomość pod nazwą „Uroczysko Klin", część Oddziału 47 obrębu Krewskiego w gm. Bienickiej pow. Mołodeckim, powierzchni 4.9240 ha, należąca do Skarbu Państwa Polskiego. Nr. Hip. 7164/B.
10. Nieruchomość pod nazwą „Uroczysko Ormianka" w gm. Kobylnickiej pow. Postawskim, powierzchni 7,2273 ha, należąca do Skarbu Państwa Polskiego. Nr. Hip. 7165/B.
11. Nieruchomość pod nazwą „Uroczysko Wojszkowo" w gm. Grodeckiej pow. Mołodeckim, powierzchni 19.1702 ha, należące do Skarbu Państwa Polskiego. Nr. Hip. 7166/B.
12. Nieruchomość pod nazwą „Uroczysko Worobjówka" część 11 oddziału 12 obrębu Głębockiego, Nadleśnictwa Uszańskiego, w gm. Ilskiej pow. Wilejskim, powierzchni 11,6834 ha, należące do Skarbu Państwa Polskiego. Nr. Hip. 7167/B.
13. Nieruchomość pod nazwą „Oddział 71 obrębu Krewskiego Nadleśnictwa Smorgońskiego, w gm. Połoczańskiej pow. Mołodeckim, powierzchni 13.0088 ha, należące do Skarbu Państwa Polskiego. Nr. Hip. 7168/B.
14. Nieruchomość pod nazwą „Uroczysko Maksowo" w gm. Kozłowszczyzna pow. Postawskim, powierzchni 77,0965 ha, należące do Skarbu Państwa Polskiego. Nr. Hip. 7169/B.
15. Nieruchomość pod nazwą „Żełtkowo" w gm. Zaleskiej pow. Dziśnieńskim, powierzchni 93,3145 ha, należące do Skarbu Państwa Polskiego. Nr. Hip. 7170/B.
16. Nieruchomość pod nazwą „Uroczysko Wilcza Góra" w gm. Przebrodzkiej pow. Brasławskim, powierzchni 64,9321 ha, należące do Skarbu Państwa Polskiego. Nr. Hip. 7171/B.
17. Nieruchomość pod nazwą „Oddziały 15 i 16" obrębu Michaliskiego Nadleśnictwa Podbrodzkiego, w gm. Kiemieliskiej pow. Święciańskim, powierzchni 60,8130 ha, należące do Skarbu Państwa Polskiego. Nr. Hip. 7172/B.
18. Nieruchomość pod nazwą „Oddział 11 obrębu Kiemieliskiego Nadleśnictwa Podbrodzkiego, w gm. Kiemieliskiej pow. Święciańskim, powierzchni 9,5817 ha, należące do Skarbu Państwa Polskiego. Nr. Hip. 7173/B.
19. Nieruchomość „Oddział 35 obrębu Kołtyniańskiego vel Las Kołtyniański II", w gm. Święciańskiej, pow. Święciańskim, powierzchni 34,5452 ha, należące do Skarbu Państwa Polskiego. Nr. Hip. 7174/B.
20. Nieruchomość Oddział 7/F i G obrębu Korkożyskiego Nadleśnictwa Pod-

brodzkiego, w gm. Podbrodzkiej pow. Święciańskim, powierzchni 0,5369 ha, należące do Skarbu Państwa Polskiego. Nr. Hip. 7175/B.

21. Nieruchomość Oddział 8 obrębu Ostrowieckiego vel Sierociszki w gm. Polańskiej pow. Oszmiańskim, powierzchni 13.4336 ha. należące do Skarbu Państwa Polskiego. Nr. Hip. 7176/B.
22. Nieruchomość pod nazwą „Oddział 18 Obrębu Krewskiego Nadleśnictwa Smorgońskiego, w gm. Krewskiej pow. Oszmiańskim, powierzchni 22,9045 ha, należąca do Skarbu Państwa Polskiego. Nr. Hip. 7177/B.
23. Nieruchomość pod nazwą „Uroczysko Pietuchowo", w gm. Krewskiej pow. Oszmiańskim, powierzchni 2,1035 ha, należące do Skarbu Państwa Polskiego. Nr. Hip. 7178/B.
24. Nieruchomość pod nazwą „Uroczysko Krzywy-Ruczaj" w gm. Prozorockiej pow. Dziśnieńskim, powierzchni 22,6360 ha, należące do Skabu Państwa Polskiego. Nr. Hip. 7179/B.
25. Nieruchomość pod nazwą „Uroczysko Baruliszki" w gm. Polańskiej pow. Oszmiańskim, powierzchni 9,2136 ha, należące do Skarbu Państwa Polskiego. Nr. Hip. 7180/B.
26. Nieruchomość w m-ku Holszanach pow. Oszmiańskim, przy ul. Boruńskiej, powierzchni około 400 mtr. kw. nabyta z licytacji przez Borucha Abramowicza Nr. Hip. 7185/B.
27. Nieruchomość w m-ku Daniłowiczach pow. Postawskim, przy ul. Wileńskiej pod Nr. 12, powierzchni około 1449 arsz. kw. nabyta przez Izraela Skirańskiego od Dawida Gordona. Nr. Hip. 7192/B.
28. Nieruchomość w m ku Duniłowiczach pow. Postawskim przy zbiegu ulic Wileńskiej i Szkolnej pod Nr. 1, powierzchni 510 arsz. kw. nabyta przez Szołoma Gurwicza od Jankiela Alperowicza. Nr. Hip. 7193/B.
29. Nieruchomość w m-ku Duniłowiczach pow. Postawskim przy ul. Wileńskiej pod Nr. 16, powierzchni około 1000 arsz. kw. należąca do Elji Mowszy Garbera. Nr. Hip. 7194/B.
30. Osada nadziałowa we wsi Łużkach w gm. Kozłowszczyzna pow. Postawskim, powierzchni 5 ha 9861 mtr. kw. nabyta przez Leonarda Pawłowicza od Ewy i Józefy Dubińcówien. Nr. Hip. 7196/B.
31. Nieruchomość w mieście Mołodecznie przy ulicy Zamkowej pod Nr. 90, powierzchni 1 dzies. 1205 sążn. kw. należąca do Stefanji Dutko. Nr. Hip. 7199/B.
23. Plac ziemi w m. Oszmianie przy ul. Piłsudskiego pod Nr. 12, powierzchni 310 mtr. kw. otrzymany w spadku przez Szołoma Kownera od Michela Kownera. Nr. Hip. 7200/B.
33. Osada nadziałowa we wsi Podzielona, w gm. Smorgońskiej pow. Oszmiańskim, powierzchni około 5,75 dzies. otrzymana w drodze darowizny przez Jana Kasperowicza i Marję Kasperowiczową od Józefa Apanasowicza. Nr. Hip. 7202/B.

W oznaczonym terminie osoby interesowane winny zgłosić swoje prawa do tych nieruchomości w Kancelarji Wydziału Hipotecznego Sądu Okręgowego w Wilnie, Gmach Sądów ul. Mickiewicza Nr. 36, pod skutkami prekluzji przewidzianemi w art. 153 ust. hip. z roku 1919.

Wilno, dnia 24 lipca 1933 r.

Pisarz Hipoteczny
przy Sądzie Okręgowym w Wilnie.
(—) Hieronim Piotrowski.

Wydział Hipoteczny Wydzialu Zamiejscowego w Lidzie Sądu Okręgowego w Wilnie obwieszcza, że niżej wyszczególnione nieruchomości wywołane zostały do pierwiastkowego zaprowadzenia hipoteki.

Na dzień 15 listopada 1933 roku.

1. Nieruchomość we wsi Jaświły gm. Żyrmuńskiej pow. Lidzkiego, składająca

się z dwunastu kawałków ogólnej powierzchni 19¹/4 ha, nabyta z licytacji przez Lejzera Abramowicza od Józefa i Adama Kolendów. Nr. Hip. 3190.

2. Działka ziemi nadziałowej we wsi Bytrymańce gm. Bieniakońskiej pow. Lidzkiego, powierzchni 0,128 ha nabyta przez Weronikę Jankiełajć od Heleny Wojciechowiczowej. Nr. Hip. 3288.
3. Nieruchomość w miasteczku Lipniszkach pow. Lidzkiego przy ulicy Iwiejskiej pod Nr. ¹, powierzchni 38,5 sążni kwadr. własność Jochela Lewina. Nr. Hip. 3290.
4. Nieruchomość w mieście Lidzie przy ulicy Fabrycznej pod Nr. 8-a, powierzchni 734 metr. kwadr. nabyta przez Firmę Przemysł Gumowy Ardal Spółkę Akcyjną w Lidzie od miasta Lidy. Nr. Hip. 3291.

W oznaczonym terminie osoby interesowane winny zgłosić swoje prawa do tych nieruchomości w Kancelarji Wydziału Hipotecznego w Lidzie, ulica Suwalska Nr. 74, pod skutkami prekluzji, przewidzianemi w art. 153 Ustawy Hipotecznej z roku 1919.

w/z Pisarz Hipoteczny
przy Wydziale Zamiejscowym w Lidzie,
Sądu Okręgowego w Wilnie
(—) podpis nieczytelny.

Wydział Hipoteczny Sądu Okręgowego w Pińsku obwieszcza że niżej wymienione nieruchomości wywołane zostały do pierwiastkowej regulacji hipoteki.

Na dzień 9 listopada 1933 roku.

1. 8666. Nieruchomość w Pińsku przy zbiegu ulic Nadbrzeżnej i Leszczyńskiej pod Nr. 71/1, o powierzchni 1242 mtr. kw. — odziedziczona w spadku przez Abrama-Lejzera i Michela Gotlibów po zmarłym Mejerze Gotlibie.
2. 8012. Działka ziemi rustykalnej w ur. „Zabrodok" przy wsi Dworce-Małe w gminie Lemieszewicze, pow. Pińskim, o powierzchni około 1201,75 mtr. kw. nabyta przez Charytona Fedorowicza od Jana Fiedorowicza.
3. 8669. Nieruchomość w m-ku Hancewiczach gm. Kruhowicze pow. Łuninieckim przy ul. Gen. J. Hallera pod Nr. Nr. 1, 2, 3, 16, 17, 18 i 19 położona, o powierzchni 2 ha 6829 mtr. kw., stanowiąca własność Azryela Słuckiego, Jankla Kacmana i Dawida Boruchowicza z mocy wyroku sądowego.
4. 8594. Osada włościańska we wsi i przy wsi Bielinek w gm. Braszewicze, pow. Drohickim — zawierająca powierzchni 3,2182 ha, w czterech działkach Nr. Nr. 4, 4-a i 4-b ziemi nadziałowej — nabyta przez Makarego Czapko od Siemiona Kruka.
5. 8677. Działka ziemi nadziałowej w ur. „Łysec" przy wsi Połtaranowicze w gm. Żabczyce, pow. Pińskim, o powierzchni około 1 ha 6387,50 mtr. kw. — nabyta przez Jefimję Gusakowską od Stefana Chmaruka.
6. 4073. Działka ziemi rustykalnej w ur. „Rubczycach" przy wsi Halewo. w gm. Pińskowicze, pow. Pińskim, o powierzchni około 7283,20 mtr. kw.— nabyta przez Piotra Tibca od Prokopa Poleszuka.
7. 8709. Nieruchomość w osadzie Nyrczy w gm. Chorsk, pow. Stolińskim o powierzchni 2837 mtr. kw. nabyta przez Skarb Państwa od Aleksandra Obryckiego.
8. 8710. Nieruchomość w Pińsku przy ulicy Marjańskiej pod Nr. 20, o powierzchni 1066 mtr. kw. — stanowiąca własność Stefanji Szelachowskiej I voto Jozajtisowej, wskutek odziedziczenia 1/7 częci w spadku po mężu Aleksandrze Jozajtisie i wskutek nabycia 6/7 części od Bronisława i Franciszka Jozajtisów, spadkobierców po Aleksandrze Jozajtisie.
9. 8711. Nieruchomość w Pińsku przy ulicy Adamowskiej pod Nr. 5, o powierzchni około 2180,54 mtr. kw. nabyta przez Adama Dowgielewicza od Emilji Czosnyk.

10. 8712. Nieruchomość wiecz.-czynsz. w Pińsku przy zbiegu ulic Portowej i Szpitalnej pod Nr. 10/12, — o powierzchni 630 mtr. kw.—należąca do Antoniego Prytuleckiego z mocy testamentu Jakima Prytuleckiego.
11. 8713. Część pierwsza „B" maj. ziem. Lubaszew w gm. Kruhowicze pow. Łuninieckim — o ogólnej powierzchni 211 ha 1408 mtr. kw. stanowiąca własność Mikołaja Zacharczenko z mocy przedawnienia.
12. 8716. Nieruchomość w Pińsku przy ulicy Wodociągowej— o powierzchni 560,62 mtr. kw. z większej nieruchomości przy tejże ul. pod Nr. 37 należąca do Olgi Majewskiej dawniej Rybarczyk vel Rybarczykowskiej z mocy aktu działu.

W oznaczonym terminie osoby interesowane winny zgłosić swe prawa pod skutkami prekluzji.

Pińsk, dnia 20 lipca 1933 r.

Pisarz Hipoteczny
(—) S. Kwiatkowski.

Wydział Hipoteczny w Brześciu nad Bugiem Sądu Okręgowego w Pińsku obwieszcza, że niżej wymienione nieruchomości wywołane zostały do pierwiastkowej regulacji hipoteki:

Na dzień 28 grudnia 1933 roku.

1. 5868. Nieruchomość w Brześciu nad Bugiem przy ul. Pereca pod Nr 83' powierzchni 141,10 mtr. kw. nabyta przez Mowszę i Frumę małż' Zygman od Mendla i Chany-Fejgi małż. Zygman.
2. 5883. Obszar scaleniawy wsi Hruszowo, gm. Antopolskiej pow. Kobryńskiego, oowierzchni 1553 ha 2821 mtr. kw.
3. 5887. Nieruchomość w Brześciu nad Bugiem przy zbiegu ulic Granicznej i Legjonów Nr. 50/59 powierzchni 1122 mtr. kw. nabyta przez Weronikę Bernaszuk od Bazylego Pawluczyka.

W oznaczonym terminie osoby interesowane winny się zgłosić pod skutkami prekluzji.

Brześć n/B., dnia 24 lipca 1933 r.

w/z Pisarz Hipoteczny *(—) J. Kołaczyński.*

LEGITYMACJA wydana przez Radę Adwokacką w Wilnie dnia 10.X.1932 roku na imię aplikantki adwokackiej Ruchomy Altszulerówny skradziona w dniu 3 lipca b. r. na trasie Gdynia — Warszawa.

KOMITET REDAKCYJNY:

Dr. Franciszek Bossowski, Profesor U.S.B. *Aleksander Jodziewicz*, Sędzia Sądu Apelacyjnego. *Olgierd Kryczyński*, Prokurator Sądu Najwyższego. *Kazimierz Petrusewicz*, Adwokat. *Bronisław Olechnowicz*, Adwokat. Dr. *Halina Zasztowt-Sukiennicka*, Adwokat.

Wydawca — STANISŁAW BAGIŃSKI
Redaktor Odpowiedzialny — BRONISŁAW OLECHNOWICZ.

Drukarnia „ZORZA" Wilno, Wileńska 15.